

Sygn. akt VI GC 627/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodnicząca SSR Aleksandra Fons

Protokolant Angelika Łykus

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2016r. w Słupsku na rozprawie sprawy

z powództwa J. A. i D. T.

przeciwko (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości układowej

z udziałem nadzorcy sądowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości układowej

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości układowej na rzecz powodów J. A. i D. T. kwotę 5.682,60 zł (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt dwa złote 60/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

-.

- 2.263,20 złotych od dnia 04.03.2015r. do dnia 31.12.2015r.
- 1.131,60 złotych od dnia 10.03.2015r. do dnia 31.12.2015r.
- 1.131,60 złotych od dnia 17.03.2015r. do dnia 31.12.2015r.
- 1.156,20 złotych od dnia 12.04.2015r. do dnia 31.12.2015r.

oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 5.682,60 złotych od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

3. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości układowej na rzecz powodów J. A. i D. T. kwotę 1.517 zł (tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 627/15 upr

UZASADNIENIE

Powodowie J. A. i D. T. pozwem z dnia

17 sierpnia 2015 r. wnieśli o zapłatę kwoty 5.682,60 zł tytułem przewozu towarów wykonanych na rzecz pozwanej.

W uzasadnieniu wskazali, że w ramach prowadzonej spółki cywilnej wykonali na rzecz pozwanej zlecenie przewozu towarów i z tego tytułu wystawili faktury VAT na łączną kwotę 5.682,60 zł. Pozwana mimo wezwania nie uregulowała należności.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 1 października 2015 r. wydanym w sprawie IX GU 173/15 ogłoszono upadłość (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości układowej w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazała, że powodowi nie przedstawili jakichkolwiek dowodów na okoliczność doręczenia pozwanej faktur VAT. Podniosła, iż zapłata miała nastąpić w terminie 30 dni od doręczenia faktur, tym samym powodowie nie uzasadnili daty naliczania odsetek. Nadto, wskazała, że Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w L. IX Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 1 października 2015 r. ogłosił upadłość z możliwością zawarcia układu wobec pozwanej.

Interwenient uboczny – nadzorca sądowy M. K. – podzielił stanowisko pozwanych nie uznając roszczenia. Nie przyznał też okoliczności podniesionych przez powodów. Wskazał, iż dowody doręczenia faktur winny zostać zgłoszone wraz z pozwem.

Pismem procesowym z dnia 14 grudnia 2015 r. J. A. i D. T. cofnęli pozew w części w zakresie roszczeń co do odsetek ustawowych w związku z terminami doręczenia faktur pozwanej spółce ze zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości układowej w ramach współpracy zleciła J. A. i D. T. w dniach 19 stycznia 2015 r., 26 stycznia 2015 r. i 4 marca 2015 r. wykonanie przewozu towarów drogą lądową na trasie ze S. do D. w dniach 19-21 stycznia 2015 r. i 27-28 stycznia 2015 r. oraz na trasie z K. do M. w dniu 4 marca 2015 r.

Płatność należności w tytułu wykonanych umów przewozu ustalono po upływie 30 dni od wykonania zlecenia przewozu i doręczenia prawidłowej faktury.

/bezsporne; nadto dowód: zlecenia przewozu towaru k. 6-8, listy CMR k. 12,14,16,18/

Powodowie wykonali zlecenia i wystawili pozwanej faktury VAT:

- nr (...) z dnia 28 stycznia 2015 r. na kwotę 1.131,60 zł doręczoną spółce w dniu 2 lutego 2015 r.;
- nr (...) z dnia 28 stycznia 2015 r. na kwotę 1.131,60 zł doręczoną spółce w dniu 2 lutego 2015 r.;
- nr (...) z dnia 4 lutego 2015 r. na kwotę 1.131,60 zł doręczoną spółce w dniu 9 lutego 2015 r.;
- nr (...) z dnia 13 lutego 2015 r. na kwotę 1.131,60 zł doręczoną spółce w dniu 16 lutego 2015 r.;
- nr (...) z dnia 9 marca 2015 r. na kwotę 1.156,20 zł doręczoną spółce w dniu 11 marca 2015 r.;

/dowód: faktury VAT k. 9,11,13,15,17; wydruki stanu przesyłki z datą doręczenia k. 59-62/

W związku z brakiem płatności z tytułu wykonanych umów pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r. wezwano (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w G. do zapłaty kwoty 5.682,60 złotych obejmującej sporne faktury.

/dowód: wezwanie k. 19/

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 1 października 2015 r. wydanym w sprawie IX GU 173/15, ogłoszono upadłość (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w G. z możliwością zawarcia układu, pozostawiając zarząd własny upadłego.

/dowód: postanowienie k. 47-47v/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwana w sprzeciwie zakwestionowała zasadność roszczenia wskazując, iż faktury nie mogą być dowodem zawarcia i wykonania umowy. Nadto powodowie domagają się odsetek ustawowych od dnia wskazanego na fakturze, a zgodnie ze zleceniami termin ten miał biec od doręczenia faktury pozwanej.

Spór zatem w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy strony zawarły umowę przewozów i czy umowa ta została wykonana przez powodów.

Odnosząc się do powyższego należy przed wszystkim podkreślić, iż faktura VAT jest niewątpliwie dokumentem księgowym, rozliczeniowym, ale także jednym z dokumentów źródłowych stwierdzających dokonanie określonej operacji gospodarczej. Sam faktura nie stanowi dowodu zawarcia umowy i jej wykonania. Niemniej jednak w przedmiotowej sprawie powodowie zaferowali w niniejszej sprawie dodatkowe dowody w postaci zlecenia przewozu przez pozwaną, listów przewozowych, dokumentów WZ związanych z wydaniem towaru i jego odbiorem. Analiza treści tych dokumentów wskazuje, iż umowy przewozu powódka wykonała. Towar bowiem został wydany i odebrany w miejscu wskazanym w zleceniu wystawionym przez pozwaną.

Znamienne dla oceny tychże dowodów jest również fakt, iż pozwana nie ustosunkowała się do wezwania do zapłaty i nie kwestionowała wówczas faktu zawarcia umowy, ani wystawienia faktur, czy też terminów płatności.

Niewątpliwym zatem pozostaje, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy przewozu na terenie Polski. (art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe Dz.U. 2012 poz. 173 j.t.) i umowa ta została przez powodów wykonana.

Odnosząc się w następnej kolejności do zarzutu niewłaściwego określenia termin płatności uznać należało go za zasadny. Pozwana podkreślała, iż pozwani nieprawidłowo określili termin płatności bowiem zgodnie z treścią umowy płatność miała nastąpić w terminie 30 dni od dnia wykonania zlecenia i doręczenia faktury pozwanej. Niemniej jednak powodowie w odpowiedzi na powyższe, pismem procesowym z dnia 14 grudnia 2015 r., cofnęli pozew w części w zakresie roszczenia o odsetki ustawowe uwzględniając termin w jakich pozwana spółka otrzymała faktury wystawione w związku z wykonanymi przewozami. W tym zakresie zawnieśli dowód w postaci rejestru „śledzenia przesyłek” który wskazuje na termin ich odbioru przez adresata. Co istotne pozwana nie zakwestionowała tych dat. Mając na uwadze p[owyższe strona powodowa wykazała terminy w jakich winna nastąpić płatność z tytułu wykonanych umów przewozu.

W myśl art. 217 § 1 i § 2 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W przedmiotowej sprawie powodowie wnioski dowodowe w postaci zapisów z rejestru doręczania przesyłek złożyli na skutek zarzutów podniesionych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew. Wcześniej strona pozwana takich zarzutów nie formułowała nie odniosła się bowiem do wezwania do zapłaty wysłanego przed procesem, ani nie zakwestionowała terminów wskazanych na fakturach po ich odebraniu. Nie sposób zatem uznać by zgłoszenie tych dowodów nastąpiło z naruszeniem terminu do ich wniesienia.

W odniesieniu do częściowego cofnięcia pozwu uznać należało, iż jest ono dopuszczalne i skuteczne.

Zgodnie z brzmieniem art. 203 § 1 kpc powód może cofnąć pozew, bez zezwolenia pozwanego, aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

W razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody. (§ 3).

Cofnięcie pozwu, jako czynność dyspozytywna strony, jest co prawda jednym z wypadków cofnięcia przez stronę żądania ochrony prawnej, żądania koniecznego dla kontynuowania postępowania sądowego, jednakże podlega ona kontroli Sądu. Czynność ta bowiem nie może być sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzać do obejścia prawa.

Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne i skuteczne, wobec braku wystąpienia przesłanek określonych w art. 203 § 4 kpc.

W tym stanie rzeczy Sąd – na podstawie art. 355 § 1 kpc w związku z art. 203 § 1 kpc – postanowił jak w pkt 2 wyroku.

W tym stanie rzeczy na mocy art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. 2012 poz. 173 j.t.) zasądził na rzecz powódki kwotę 5.682,60 złotych zgodnie z żądaniem pozwu.

O odsetkach ustawowych orzeczono na mocy art. 481 § 1 k.c. w brzmieniu sprzed dnia 31 grudnia 2015 r. oraz o odsetkach ustawowych za opóźnienie na mocy art. 481 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r., ustalając termin wymagalności roszczeń zgodnie z postanowieniami zawartej umowy przewozu, tj. 30 dni od doręczenia faktury.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu tj. art. 100 k.p.c. W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Mając zatem na uwadze, iż powodowie w związku z cofnięciem pozwu w części w zakresie roszczenia o odsetki ustawowe za okres kilku dni, ulegli w nieznaczonej części swojego roszczenia obowiązkiem zwrotu w całości kosztów procesu dla powodów obciążono pozwaną.

Koszty te wyniosły kwotę 1.517 zł, na co składa się: opłata od pozwu w wysokości 250 zł, wynagrodzenie pełnomocnika, który jest radcą prawnym w wysokości 1.200 zł oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – art. 99 w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U.2013.49)